

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 117

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 16 februarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 820 din 26 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013	2–4
Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016 asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 alin. (3), (4) și (5) din Regulamentul Camerei Deputaților	5–9
Decizia nr. 31 din 27 ianuarie 2016 asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (2) și (3) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului	9–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
61. — Hotărâre privind trecerea unor construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0596 București, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și casării, și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	13–15
65. — Hotărâre privind trecerea unei construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0756 Ploiești, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 820**

din 26 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013, excepție ridicată de Oprică Florin Cîrciumaru în Dosarul nr. 6.930/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 877D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, întrucât dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.930/2/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013.** Excepția a fost ridicată de Oprică Florin Cîrciumaru, într-o cauză având ca obiect: sesizarea Curții Constituționale [...]; anularea dispozițiilor art. 3 alin. (2) și art. 6 alin. (1) și alin. (2) lit. i) din Instrucțiunile ministrului afacerilor interne nr. 114/2013 privind răspunderea materială a personalului pentru pagubele produse Ministerului Afacerilor Interne; anularea în parte a Ordinului ministrului afacerilor interne nr. II/5276 din 10 decembrie 2013, în sensul eliminării dispoziției de restituire a cheltuielilor efectuate cu pregătirea profesională în cadrul Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat; anularea deciziei de imputare din 14 februarie 2014 emisă de Inspectoratul General al Poliției Române; anularea Hotărârii din 9 aprilie 2014 a Comisiei de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române; anularea Hotărârii din 27 iunie 2014 a

Comisiei de jurisdicție a imputațiilor din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată că absolvenții Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013 exclusiv, care au promovat examenul de admitere la Institutul Național al Magistraturii în sesiunea organizată în vara anului 2013, și care au demisionat din structurile Ministerului Afacerilor Interne, au fost exonerati de la plata cheltuielilor de școlarizare, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 65/2013. Însă exonerarea de la plata cheltuielilor de școlarizare nu a operat și în privința sa (promoția 2009), deși a încetat raportul de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne la data de 10 decembrie 2013, adică în perioada în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 era în vigoare. În acest context, consideră că, prin imputarea cheltuielilor de școlarizare în mod diferențiat (absolvenții Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013, care au demisionat au fost exonerati de la plata cheltuielilor de școlarizare), s-a creat o situație discriminatorie. Totodată, cuantumul cheltuielilor de școlarizare este de natură să atingă dreptul de proprietate și dreptul la libera alegere a unei profesii.

6. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că, în raport de motivele invocate, excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 sunt neconstituționale. În acest sens, susține că exonerarea absolvenților Academiei de Poliție, promoția 2013, de la plata cheltuielilor de școlarizare prevăzute de angajamentele încheiate potrivit legii este discriminatorie și încalcă principiul constituțional privind egalitatea în drepturi a cetățenilor. Astfel, prevederea legală criticată restrânge nejustificat aria de aplicare a beneficiarilor numai la promoția 2013, discriminându-i pe absolvenții Academiei de Poliție care intră sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, și care au demisionat. Astfel, acestei categorii de absolvenți i se impută, dacă demisionează, cheltuielile de școlarizare prevăzute de angajamentele încheiate potrivit legii. Prin urmare, instituirea unei asemenea soluții legislative apare ca un privilegiu conferit de legiuitor unei anumite categorii de absolvenți ai Academiei de Poliție — promoția 2013 — și ca un dezavantaj, nejustificat obiectiv sau rațional, în cazul absolvenților Academiei de Poliție care intră sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2011.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 28 iunie 2013, aprobată prin Legea nr. 331/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 11 decembrie 2013, cu următorul cuprins:

— Art. 1: *„Prezenta ordonanță de urgență se aplică absolvenților Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza», promoția 2013, pregătiți pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne.”;*

— Art. 4: *„(1) Absolvenții prevăzuți la art. 1, care solicită în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și data de 30 noiembrie 2013 încetarea raporturilor juridice avute cu Ministerul Afacerilor Interne, sunt exonerati de la plata cheltuielilor prevăzute de angajamentele încheiate potrivit legii.*

(2) La data încetării raporturilor juridice cu Ministerul Afacerilor Interne, absolvenților prevăzuți la alin. (1) li se acordă grade militare în rezervă, în condițiile legii.”

12. Curtea reține că, deși dispozițiile criticate au avut aplicabilitate temporară, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care a statuat că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestora.

13. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 44 alin. (1) privind protecția proprietății private, precum și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării și ale Protocolului nr. 12 la această convenție, privind interzicerea generală a discriminării, raportate la art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului din Constituție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici identice cu cele formulate în prezenta cauză și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

15. Astfel, prin Decizia nr. 815 din 24 noiembrie 2015, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a observat că, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, absolvenților instituțiilor de învățământ de profil ale Ministerului Afacerilor Interne li se acordă grade profesionale și sunt încadrați în structurile de poliție, cu perioade de stagiu. De asemenea, potrivit art. 70 din aceeași lege, polițistul care a absolvit o instituție de învățământ a Ministerului Afacerilor Interne și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui este obligat

să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat în acest sens.

16. Cât privește exonerarea de la plata cheltuielilor de întreținere efectuate pe timpul școlarizării, Curtea a reținut că sunt relevante dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Administrației și Internelor pentru anul 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 21 iunie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 234/2011, ale art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2012 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților promoțiilor 2012 ale instituțiilor de formare profesională inițială din sistemul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 3 iulie 2012, aprobată prin Legea nr. 213/2012, și cele ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013, dispoziții care constituie obiect al excepției de neconstituționalitate.

17. Ca atare, Curtea a constatat că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 prevăd exonerarea de la plata cheltuielilor de întreținere efectuate pe timpul școlarizării pentru absolvenții din promoția 2013 care solicită în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a ordonanței de urgență și data de 30 noiembrie 2013 încetarea raporturilor juridice avute cu Ministerul Afacerilor Interne. Potrivit art. 2 din ordonanța de urgență, acordarea gradelor, repartizarea la unități și numirea în funcții se realizează cu data de 1 decembrie 2013. Așa cum rezultă din preambulul acestei ordonanțe de urgență, adoptarea acesteia a fost necesară în vederea încadrării în limita alocată Ministerului Afacerilor Interne pentru cheltuielile de personal aferente anului 2013, iar neadoptarea ei ar fi putut avea drept consecință, pe de o parte, intrarea ministerului în culpă contractuală, prin nerespectarea obligațiilor asumate în angajamentele încheiate cu studenții Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, în sensul încadrării promoției de absolvenți, iar pe de altă parte, nerespectarea Legii bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013.

18. Curtea a observat că, după absolvirea Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, absolvenților li se acordă grade și trebuie să fie încadrați în structurile de poliție. Însă, în anul 2013 (ca și în anul 2012), pentru încadrarea în cheltuielile de personal în limita alocată prin Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013, s-a impus amânarea acordării gradelor profesionale și amânarea repartizării acestora și numirii în funcție. În aceste condiții, legiuitorul a prevăzut un beneficiu — exonerarea de la plata cheltuielilor de școlarizare — pentru absolvenții promoției 2013, care solicită încetarea raporturilor juridice cu ministerul în perioada dintre data intrării în vigoare a ordonanței de urgență (28 iunie 2013) și data de 30 noiembrie 2013, data la care urmau să fie încadrați în structurile de poliție, pentru care au fost pregătiți.

19. Curtea nu a putut reține critica de neconstituționalitate potrivit căreia exonerarea de la plata cheltuielilor de școlarizare nu a operat și în privința absolvenților din promoția 2009, care au încetat raportul de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne în perioada de activitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 65/2013, ceea ce ar crea discriminări. Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității (Decizia nr. 17 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010, sau Decizia nr. 642 din 14 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 18 iulie 2012).

20. De altfel, Curtea a reținut că absolvenții promoției 2013, căroră, din motive financiare, nu li s-a putut face încadrarea după absolvire, ci aceasta a fost amânată până la 1 decembrie 2013, nu sunt în aceeași situație juridică — sub aspectul încadrării în structurile de poliție — cu polițiștii (absolvenți ai promoției 2009), care au fost încadrați după absolvire, au ocupat funcții în cadrul structurilor de poliție, și care au încetat raporturile de serviciu cu ministerul în perioada prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013, adică în perioada 28 iunie 2013 — 30 noiembrie 2013. Astfel, beneficiul exonerării de la plata cheltuielilor de școlarizare are justificare numai pentru cei care, renunțând să aștepte încadrarea de la 1 decembrie 2013, încetează raporturile juridice cu ministerul, legiuitorul acordându-le acestora exonerarea de la plata cheltuielilor de școlarizare, tocmai în virtutea faptului că a amânat acordarea gradelor profesionale și încadrarea în structurile de poliție până la data de 1 decembrie 2013. Or, polițiștilor deja încadrați în funcție, absolvenți ai promoției 2009, care doreau încetarea raporturilor de serviciu cu ministerul în perioada prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013, adică în perioada 28 iunie 2013 — 30 noiembrie 2013, li se aplicau prevederile art. 70 din Legea nr. 360/2002, potrivit cărora trebuie să restituie proporțional cheltuielile de școlarizare făcute cu pregătirea pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne.

21. Sub aspectul persoanelor care beneficiază de exonerarea de la plata cheltuielilor de școlarizare, reglementarea criticată diferă față de cea prevăzută prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2011 (aceasta din urmă reglementând faptul că și polițiștii în activitate care încetează raporturile de serviciu cu ministerul în perioada prevăzută beneficiază de exonerare), însă, fiind vorba despre un beneficiu acordat de lege, Curtea a constatat că legiuitorul este în măsură să aprecieze atât asupra categoriilor de persoane care pot beneficia de aceste prevederi, cât și cu privire la perioada de timp în care se aplică.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013, excepție ridicată de Oprică Florin Cîrciumaru în Dosarul nr. 6.930/2/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 noiembrie 2015.

PREȘEDINTE,
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

22. Ca atare, susținerea autorului excepției, în sensul exonerării de la plata cheltuielilor de școlarizare și pentru polițiștii deja încadrați, absolvenți ai promoției 2009, care au încetat raporturile de serviciu cu ministerul în perioada prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2013, adică în perioada 28 iunie 2013 — 30 noiembrie 2013, situație în care se află autorul excepției, presupune o completare a textului de lege criticat, ceea ce nu intră în competența Curții Constituționale.

23. Referitor la invocarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, și a Protocolului nr. 12 la această convenție, privind interzicerea generală a discriminării, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pe de-o parte, art. 14 din Convenție nu are o existență autonomă și nu poate fi invocat decât prin raportare la alte dispoziții ale Convenției sau protocoalelor sale adiționale (Decizia de inadmisibilitate din 3 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Coriolan Gabriel Iovițoni și alții împotriva României*, paragraful 52), iar, pe de altă parte, sensul termenului prevăzut la art. 1 din Protocolul nr. 12 este identic cu cel al termenului menționat la art. 14 din Convenție, noțiunea de discriminare fiind interpretată constant în jurisprudența sa, din perspectiva art. 14 din Convenție (Hotărârea din 18 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Maktouf și Damjanović împotriva Bosniei și Herțegovina*, paragraful 81).

24. Cât privește critica referitoare la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 44 alin. (1) privind protecția proprietății private, Curtea a reținut că acestea nu au legătură cu dispozițiile criticate.

25. Având în vedere criticile aduse normelor legale supuse controlului de constituționalitate, precum și dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în Decizia nr. 815 din 24 noiembrie 2015 își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 30

din 27 ianuarie 2016

**asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 alin. (3), (4) și (5)
din Regulamentul Camerei Deputaților**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află pronunțarea asupra sesizării de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 106/2015, sesizare formulată de un număr de 84 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și transmisă Curții Constituționale prin Adresa nr. 2/7.650 din 22 decembrie 2015 de către secretarul general al Camerei Deputaților.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție și al art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.192 din 22 decembrie 2015 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.861C/2015.

3. **În motivarea sesizării de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 137 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, așa cum a fost modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 106/2015, potrivit cărora „În cazul în care textele care au legătură cu cererea de reexaminare au fost modificate în totalitate sau parțial, legea adoptată, cuprinzând aceste texte reexamine, se trimite Președintelui, în vederea promulgării. Dacă textele reexamine nu au fost adoptate, legea se trimite Președintelui în forma adoptată inițial de către Parlament” încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) și în art. 77. Dispozițiile criticate introduc confuzie, cele două teze ale normei fiind formulate echivoc, în sensul că nu stabilesc clar dacă sintagma „după adoptare” se referă la „textele reexamine” cuprinse în raportul comisiei sesizate în fond sau la „legea” votată cu textele modificate adoptate prin raport. Or, în ceea ce privește criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de act normativ trebuie să le îndeplinească, Curtea, prin Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, a constatat că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000, „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că prin reglementarea acestora au fost impuse o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și

forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară. Totodată, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora „În România, respectarea [...] legilor este obligatorie”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

4. Mai mult, autorii sesizării de neconstituționalitate consideră că textul regulamentar criticat, în redactarea în vigoare, a fost elaborat astfel încât să excludă posibilitatea Parlamentului de a respinge legea adoptată inițial, ca urmare a admiterii unei cereri de reexaminare formulate de Președintele României.

5. În temeiul art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a solicitat punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților asupra sesizării de neconstituționalitate. Biroul permanent al Camerei Deputaților nu a comunicat punctul de vedere solicitat.

6. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.” Astfel, Curtea constată că actul juridic supus controlului este o dispoziție din Regulamentul Camerei Deputaților, sesizarea fiind formulată de un număr de 84 de deputați, care, potrivit dispozițiilor legale, întrunește calitatea de titular al sesizării.

7. **Obiectul sesizării de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 18 iunie 2015, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 6 din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 106/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10 decembrie 2015. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Regulamentul Camerei Deputaților a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 18 ianuarie 2016, dispoziția criticată păstrând aceeași numerotare. Textul regulamentar are următorul conținut:

„(1) Reexaminarea legii de către Camera Deputaților, în urma cererii făcute de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituția României, republicată, va avea loc în termenul prevăzut de Biroul permanent, care nu poate fi mai

mare de 30 de zile de la primirea cererii. Reexaminarea legii se efectuează mai întâi de Camera Deputaților dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

(2) Cererea Președintelui României privind reexaminarea unei legi este de competența comisiei permanente care a fost sesizată în fond cu proiectul de lege sau cu propunerea legislativă respectivă; deputații pot depune propuneri de texte care au legătură cu problemele sesizate de Președintele României în cererea de reexaminare, în termenul prevăzut de Biroul permanent pentru depunerea amendamentelor.

(3) Raportul comisiei se supune dezbaterii plenului Camerei Deputaților, după regulile procedurii legislative, și:

a) în cazul în care textele care au legătură cu cererea de reexaminare au fost modificate în totalitate sau parțial, legea, cuprinzând aceste texte reexamine, se trimite Senatului;

b) în cazul în care textele reexamine nu au fost adoptate, legea se trimite Senatului în forma adoptată inițial de către Parlament.

(4) În situația în care Camera Deputaților este Cameră decizională, comisia permanentă care a fost inițial sesizată în fond cu proiectul de lege sau cu propunerea legislativă respectivă va întocmi raportul asupra cererii de reexaminare, în conformitate cu alin. (2) și (3), având în vedere și varianta legii adoptată de Senat.

(5) În cazul în care textele care au legătură cu cererea de reexaminare au fost modificate în totalitate sau parțial, legea adoptată, cuprinzând aceste texte reexamine, se trimite Președintelui, în vederea promulgării. Dacă textele reexamine nu au fost adoptate, legea se trimite Președintelui în forma adoptată inițial de către Parlament."

8. Deși prin actul de sesizare a Curții Constituționale autorii criticilor de neconstituționalitate supun controlului art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților, în integralitatea sa, din analiza obiecțiilor formulate rezultă că sesizarea vizează doar alin. (3), (4) și (5) ale art. 137, norme asupra cărora Curtea urmează a se pronunța în cele ce urmează.

9. Autorii sesizării susțin că norma criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră obligativitatea respectării legii și a Constituției și ale art. 77 referitor la procedura de reexaminare a legii.

10. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că printre atribuțiile Președintelui României în cadrul raporturilor pe care acesta le are cu Parlamentul și care vizează legiferarea este cererea de reexaminare a unei legi înainte de promulgare. Potrivit art. 77 alin. (2) din Constituție, „înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii”. Din examinarea dispozițiilor constituționale rezultă că Președintele, în cadrul procedurii de promulgare, are obligația de a analiza conținutul normativ al legii și de a constata dacă au fost respectate prevederile regulamentare, constituționale sau convenționale la care România este parte sau dacă interesul public, realitățile sociale, economice sau politice justifică reglementarea adoptată de Parlament și supusă promulgării. Prin urmare, analiza Președintelui poate viza, pe de o parte, aspecte de legalitate, deficiențe ale legii legate de procedura de adoptare sau de conținutul său prin raportare la acte normative interne sau internaționale în vigoare, fiind necesară corelarea cu ansamblul reglementărilor interne și armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [a se vedea și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative] și, pe de altă parte, aspecte de oportunitate care privesc efectele economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările adoptate, legiuitorul fiind obligat să fundamenteze temeinic soluțiile pe care le cuprinde legea, pe

baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern [a se vedea și art. 6 alin. (4) din Legea nr. 24/2000].

11. Reexaminarea poate fi cerută o singură dată, pentru orice motiv — de formă/procedură sau de fond/conținut, cu privire la legea în integralitatea sa sau pentru o parte dintre normele sale. Ca urmare a formulării cererii de reexaminare, legea este retrimisă în Parlament, care este obligat să reia procedura de legiferare și să dezbată în plenul celor două Camere solicitările adresate de Președinte.

12. Atât doctrina de specialitate, cât și jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 355 din 4 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2007, sau Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 2 februarie 2015) sunt în sensul că limitele sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare. Având în vedere scopul cererii de reexaminare, respectiv îmbunătățirea actului normativ, nu se poate admite ca reexaminarea să aibă drept consecință adoptarea unei legi cu contradicții sau necorelări între texte, astfel că, în virtutea regulilor de tehnică legislativă, necesitatea coerenței reglementării impune completarea unor texte din lege care nu au făcut în mod expres obiectul cererii de reexaminare. Această practică este în beneficiul reglementării și nu afectează limitele reexaminării, admiterea unor obiecții din cererea de reexaminare putând antrena modificări cu privire la toate sau doar la unele dintre dispozițiile legii în cauză, ceea ce impune corelarea tuturor prevederilor acesteia, chiar prin eliminarea sau abrogarea unor texte.

13. Cu alte cuvinte, Curtea constată că, în aplicarea normei constituționale a art. 77, Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context, se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea. În cadrul acestei proceduri, în situația în care se dă o altă redactare unor texte sau se completează legea cu noi reglementări, urmează să se asigure corelările necesare dintre textele care au făcut obiectul cererii Președintelui României și celelalte dispoziții ale legii. Pentru aceleași rațiuni, dacă cererea de reexaminare vizează doar aspecte punctuale sau dispoziții concrete din lege, iar, în economia actului normativ, acestea se dovedesc a fi esențiale, întrucât constituie fundamentul reglementării, lipsa lor afectând însăși filosofia actului normativ, apare cu evidență faptul că înlăturarea, eliminarea lor va prejudicia întregul act și va conduce la respingerea legii în ansamblul său.

14. Având în vedere solicitările cuprinse în cererea Președintelui României, în temeiul prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora este unica autoritate legiuitoare a țării, Parlamentul poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară. Astfel, în urma reexaminării legii, Parlamentul poate admite în întregime sau parțial solicitarea, modificând în totalitate sau o parte din textele de lege cuprinse în cererea de reexaminare, precum și dispozițiile legii care se impun a fi recorelate, sau poate să respingă cererea de reexaminare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008, sau Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013).

15. Din perspectiva procedurii parlamentare a soluționării cererilor de reexaminare, Curtea reține că dispozițiile art. 77 alin. (3) din Constituție fac mențiune expresă despre „legea

adoptată după reexaminare”. În acest context, prin Decizia nr. 1.596 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Decizia nr. 1.597 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, și Decizia nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Curtea a constatat că aceste norme constituționale impun supunerea la votul final în plenum fiecărei Camere **a legii**, astfel că Parlamentul, în cadrul procedurii de reexaminare, trebuie să își exprime votul asupra actului normativ reexaminat, iar nu asupra cererii de reexaminare sau asupra rapoartelor comisiilor parlamentare întocmite potrivit dispozițiilor regulamentelor celor două Camere.

16. Examinând criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, Curtea reține că, anterior adoptării Hotărârii Camerei Deputaților nr. 106/2015 privind modificarea Regulamentului Camerei Deputaților, dispozițiile art. 137 care reglementează procedura privind cererea de reexaminare formulată de către Președintele României aveau următorul conținut:

„(1) Reexaminarea legii de către Camera Deputaților, în urma cererii făcute de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituția României, republicată, va avea loc în cel mult 30 de zile de la primirea cererii. Reexaminarea legii se efectuează mai întâi de Camera Deputaților dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată.

(2) Cererea Președintelui României privind reexaminarea unei legi este de competența comisiei permanente care a fost sesizată în fond cu proiectul de lege sau cu propunerea legislativă respectivă. Deputații pot depune propuneri de texte care au legătură cu problemele sesizate de președintele României în cererea de reexaminare, în termenul prevăzut de Biroul permanent pentru depunerea amendamentelor.

(3) Raportul comisiei cu privire la cererea de reexaminare va face referire la toate solicitările formulate de Președintele României, și va propune acceptarea sau respingerea cererii de reexaminare. În cazul în care solicitările din cererea de reexaminare sunt acceptate, în parte sau în totalitate, comisia va formula textele corespunzătoare și raportul va cuprinde toate amendamentele admise și respinse, depuse de deputați. Textele propuse trebuie să aibă legătură cu solicitările din cererea de reexaminare și să asigure recorelarea dispozițiilor legii. Dacă raportul este de respingere, el nu va mai cuprinde amendamentele depuse.

(4) Raportul comisiei se supune dezbaterii Camerei Deputaților după regulile procedurii legislative, iar în ședința dedicată votului final se votează legea în ansamblul ei.

(5) În cazul în care niciun text propus prin raportul comisiei nu este adoptat de Cameră sau în cazul în care, în ședința de vot final, legea cuprinzând textele reexaminare nu este adoptată, se va supune votului legea în forma adoptată inițial de către Parlamentul României.

(6) În cazul în care comisia a înaintat un raport de respingere a cererii de reexaminare, după dezbaterii acestui raport, propunerea se supune votului în ședința de vot final. Dacă propunerea de respingere a cererii de reexaminare este adoptată, se supune votului final legea în forma adoptată inițial de către Parlamentul României. În cazul în care propunerea de respingere a cererii de reexaminare nu întrunește numărul de voturi necesar adoptării, raportul se restituie comisiei în vederea întocmirii unui nou raport, avându-se în vedere încadrarea în termenul prevăzut la alin. (1).”

17. Din analiza comparativă a textelor care s-au succedat, Curtea constată că acestea au suferit mai multe modificări. În vreme ce vechea reglementare prevedea cu caracter general, la alin. (4), că raportul comisiei se supune dezbaterii Camerei

Deputaților după regulile procedurii legislative, iar în ședința dedicată votului final se votează legea în ansamblul ei (transpunerea la nivel de Regulament a dispozițiilor art. 77 alin. (3) din Constituție și a deciziilor Curții Constituționale nr. 1.596, nr. 1.597 și nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, precitate), noua reglementare distinge după calitatea Camerei — primă cameră sesizată și cameră decizională, însă pentru niciuna dintre ipoteze nu mai prevede votul final pe legea în ansamblul său. Astfel, în prima ipoteză, cuprinsă în alin. (3), prevede doar că raportul comisiei se supune dezbaterii plenului Camerei Deputaților, după regulile procedurii legislative, și, după caz, legea, cuprinzând textele reexaminare, se trimite Senatului sau, dacă textele reexaminare nu au fost adoptate, legea se trimite Senatului în forma adoptată inițial de către Parlament, iar în cea de-a doua ipoteză, cuprinsă în alin. (4), prevede doar obligația comisiei permanente care a fost inițial sesizată în fond cu proiectul de lege sau cu propunerea legislativă respectivă de a întocmi raportul asupra cererii de reexaminare, în conformitate cu alin. (2) și (3), având în vedere și varianta legii adoptată de Senat, fără nicio referire cu privire la procedura de vot.

18. Așa fiind, Curtea constată că legiuitorul a eliminat prevederea referitoare la votul final pe legea în ansamblul său, după încheierea dezbaterilor și efectuarea votului asupra raportului întocmit de comisia competentă. Or, reglementarea anterioară nu reprezenta altceva decât expresia dispozițiilor art. 77 alin. (3) din Constituție, fiind adoptată ca urmare a jurisprudenței constante a Curții Constituționale prin care sintagma „legea adoptată după reexaminare” din cuprinsul normei constituționale a fost interpretată în sensul că impune supunerea la votul final a legii reexaminare. Soluția normativă actuală repune dispoziția regulamentară într-o formă precedentă, sancționată indirect prin constatarea neconstituționalității legilor adoptate în temeiul său, astfel că, aplicând principiul interpretării teleologice/istorice a normelor, Curtea deduce intenția neechivocă a legiuitorului de a abroga procedura votului final pe legea în ansamblul său. În atare condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 137 alin. (3), (4) și alin. (5) teza a doua din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum au fost modificate prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 106/2015, contravin prevederilor art. 77 alin. (3) din Constituție referitoare la procedura reexaminării legii și celor ale art. 147 alin. (4) din Constituție referitoare la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

19. Cu privire la soluțiile pe care le poate adopta Parlamentul în urma parcurgerii procedurii legislative declanșate ca urmare a formulării unei cereri de reexaminare de către Președintele României, Curtea constată că reglementarea anterioară a art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților prevedea posibilitatea Camerei de a: **respinge cererea de reexaminare** în ipoteza întocmirii unui *raport de admitere* (în integralitate sau parțial) de către comisia parlamentară competentă, infirmat în plenum Camerei, în cazul în care niciun text propus prin raportul comisiei nu este adoptat sau în cazul în care în ședința de vot final legea cuprinzând textele reexaminare nu este adoptată — art. 137 alin. (5); în această împrejurare se supune votului final legea în forma adoptată inițial de către Parlamentul României; **respinge cererea de reexaminare** în ipoteza întocmirii unui *raport de respingere* — art. 137 alin. (6) tezele întâi și a doua; și în această situație se supune votului final legea în forma adoptată inițial de către Parlamentul României; **admite cererea de reexaminare** în ipoteza întocmirii unui *raport de admitere* (în integralitate sau parțial) de către comisia parlamentară competentă; în această împrejurare se supune votului final legea în ansamblul ei, cuprinzând textele reexaminare — art. 137 alin. (4) coroborat cu art. 137 alin. (5) în interpretarea *per a contrario*; **restituie raportul**, în cazul în care propunerea de respingere a cererii de reexaminare nu întrunește numărul

de voturi necesar adoptării, către comisia competentă în vederea întocmirii unui nou raport — art. 137 alin. (6) teza a treia.

20. Din analiza textelor regulamentului, în forma anterioară, Curtea constată că acestea dau expresie statutului Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, consacrat de art. 61 alin. (1) din Constituție. Cererea formulată de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție avea ca efect reluarea procesului legislativ, cadru în care Parlamentul, în funcție de obiectul solicitării Președintelui și după examinarea punctului de vedere al acestuia, putea respinge legea, putea modifica/completa legea sau, dimpotrivă, putea menține legea în forma adoptată inițial, în aceste din urmă două ipoteze finalizând procedura legislativă, prin trimiterea spre promulgare a legii reexamineate adoptate.

21. Noua reglementare prevede expres următoarele soluții pe care le poate adopta Camera Deputaților în urma parcurgerii procedurii legislative declanșate ca urmare a formulării unei cereri de reexaminare: **admiterea cererii de reexaminare**, în ipoteza în care *textele care au legătură cu cererea de reexaminare sunt modificate în totalitate sau parțial*; în această împrejurare, legea adoptată, cuprinzând textele reexamineate, se trimite Președintelui, în vederea promulgării — art. 137 alin. (5) teza întâi, respectiv **respingerea cererii de reexaminare**, în ipoteza în care *textele reexamineate nu au fost adoptate*; legea se trimite Președintelui în forma adoptată inițial de către Parlament — art. 137 alin. (5) teza a doua.

22. Analizând noile dispoziții, Curtea reține că în ambele ipoteze prevăzute de norma criticată legiuitorul reglementează trimiterea legii spre promulgare Președintelui, fapt ce este de natură să creeze confuzie cu privire la posibilitatea Camerei Deputaților de a respinge legea reexaminată, dacă prin cererea formulată de Președinte se solicită acest lucru, situație în care nu se mai impune trimiterea legii spre promulgare. Prevederea expresă a celor două soluții — modificarea/completarea legii, respectiv menținerea legii în forma adoptată inițial, urmate inerent de trimiterea spre promulgare a legii reexamineate, coroborată cu interpretarea istorică/teleologică a dispozițiilor art. 137 din regulament, poate conduce la concluzia că legiuitorul a intenționat eliminarea posibilității Camerei Deputaților, în calitate de cameră decizională, de a reveni asupra unei legi adoptate, prin acordarea unui vot de respingere a ei, la solicitarea Președintelui României.

23. Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, Decizia nr. 1.596 din 14 decembrie 2011, Decizia nr. 1.597 din 14 decembrie 2011, Decizia nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, precitate), „cererea de reexaminare nu poate afecta statutul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării. Cererea formulată de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție are ca efect reluarea procesului legislativ, cadru în care Parlamentul poate modifica sau completa legea în sensul cerut de Președinte, poate menține legea în forma adoptată inițial sau, dimpotrivă, ținând seama și de punctul de vedere al Președintelui, **o poate respinge**. În acest sens [...] s-a reținut că, «Parlamentul fiind unica autoritate legiuitoare a țării, conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în raport cu solicitările cuprinse în cererea de reexaminare a Președintelui României, poate adopta orice fel de soluție pe care o va considera necesară. Astfel, poate admite în întregime sau parțial solicitarea, poate să o respingă ori poate să modifice în totalitate sau parțial anumite texte care au legătură cu cererea de reexaminare» (a se vedea și supra, paragraful 14).

24. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii (a se vedea, în

acest sens, Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, sau Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015) și că „statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004).

25. În acest sens, Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se claritatea, precizia și previzibilitatea pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească. Curtea a mai constatat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

26. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a reținut că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.

27. Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „*Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției*”, și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, „*în România, respectarea [...] legilor este obligatorie*”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

28. În concluzie, Curtea constată că dispozițiile art. 137 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților sunt echivoce cu privire la posibilitatea Camerei Deputaților de a vota respingerea unei legi, ca urmare a reexaminării declanșate de cererea Președintelui României, astfel că nu respectă exigențele

constituționale referitoare la calitatea legii, respectiv nu întrunesc condițiile de claritate, precizie și previzibilitate, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

29. Pentru argumentele prezentate, Curtea constată că dispozițiile art. 137 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, astfel cum au fost modificate prin Hotărârea

Camerei Deputaților nr. 106/2015, contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare, ale art. 77 alin. (2) și (3) privind procedura reexaminării legii, precum și ale art. 147 alin. (4) referitoare la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea de neconstituționalitate formulată de un număr de 84 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și constată că dispozițiile art. 137 alin. (3), (4) și (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 106/2015, sunt neconstituționale.

Decizia este definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 27 ianuarie 2016

asupra sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (2) și (3) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află pronunțarea asupra sesizării de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 56 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, modificat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 46/2015, sesizare formulată de un număr de 84 de deputați și 14 senatori aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, și transmisă Curții Constituționale prin Adresa nr. 2/7.651 din 22 decembrie 2015 de către Secretarul general al Camerei Deputaților.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție și al art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.193 din 22 decembrie 2015 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.862C/2015.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 56 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, așa cum a fost modificat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 46/2015, potrivit cărora „În cazul în care textele care au legătură cu cererea de reexaminare au fost modificate în totalitate sau parțial, legea adoptată, cuprinzând aceste texte reexaminare, se trimite Președintelui, în vederea promulgării. Dacă textele reexaminare nu au fost adoptate, legea se trimite Președintelui în forma adoptată inițial de către Parlament” încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) și în art. 77. Dispozițiile criticate introduc confuzie, cele două teze ale normei fiind formulate echivoc, în sensul că nu stabilesc clar dacă sintagma „după adoptare” se referă la „textele reexaminare” cuprinse în raportul comisiei sesizate în fond sau la „legea” votată cu textele modificate adoptate prin raport. Or, în ceea ce privește criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de act normativ trebuie să le îndeplinească, Curtea, prin Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, a constatat că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000, „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice

echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie". Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că prin reglementarea acestora au fost impuse o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, „În România, respectarea [...] legilor este obligatorie”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

4. Mai mult, autorii sesizării de neconstituționalitate consideră că textul regulamentar criticat, în redactarea în vigoare, a fost elaborat astfel încât să excludă posibilitatea Parlamentului de a respinge legea adoptată inițial, ca urmare a admiterii unei cereri de reexaminare formulate de Președintele României.

5. În temeiul art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a solicitat punctele de vedere ale Birourilor permanente al Camerei Deputaților și al Senatului asupra sesizării de neconstituționalitate. Birourile permanente al Camerei Deputaților și al Senatului nu a comunicat punctul de vedere solicitat.

6. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.” Astfel, Curtea constată că actul juridic supus controlului este o dispoziție din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, sesizarea fiind formulată de un număr de 84 de deputați și 14 senatori, care, potrivit dispozițiilor legale, întrunește calitatea de titular al sesizării.

7. Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 56 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului României nr. 4/1992, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din data de 25 iulie 2013, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1 din Hotărârea Parlamentului României nr. 46 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 decembrie 2015. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 19 ianuarie 2016, dispoziția criticată păstrând aceeași numerotare. Textul regulamentar are următorul conținut:

„(1) Președintele României are dreptul, înainte de a promulga legea, să solicite ambelor Camere, printr-o cerere motivată, o nouă deliberare asupra legii sau a unor articole din lege adoptate în ședința comună a celor două Camere. Cererile de reexaminare a legilor adoptate în ședințe comune se trimit spre dezbatere comisiilor sesizate inițial în fond. Cererile de

reexaminare a legilor pentru care Guvernul și-a angajat răspunderea se trimit, spre dezbatere, comisiilor în a căror competență intră materia reglementată de respectivele legi. În cadrul cererii de reexaminare, Parlamentul poate să modifice în totalitate sau parțial textele care au legătură cu cererea de reexaminare, inclusiv prin recorelarea dispozițiilor legii.

(2) În cazul în care textele care au legătură cu cererea de reexaminare au fost modificate în totalitate sau parțial, legea, cuprinzând aceste texte reexaminare, după adoptare, se trimite Președintelui României în vederea promulgării.

(3) În cazul în care textele reexaminare nu au fost adoptate, legea se trimite spre promulgare în forma adoptată inițial de către Parlament.”

Deși prin actul de sesizare a Curții Constituționale, autorii criticilor de neconstituționalitate rețin ca obiect al controlului art. 56 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, în integralitatea sa, din analiza obiectivelor formulate rezultă că sesizarea vizează doar alin. (2) și (3) ale acestuia, norme asupra cărora Curtea urmează a se pronunța în cele ce urmează.

8. Autorii sesizării susțin că norma criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră obligativitatea respectării legii și a Constituției și ale art. 77 referitor la procedura de reexaminare a legii.

9. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că printre atribuțiile Președintelui României în cadrul raporturilor pe care acesta le are cu Parlamentul și care vizează legiferarea este cererea de reexaminare a unei legi înainte de promulgare. Potrivit art. 77 alin. (2) din Constituție, „*înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii*”. Din examinarea dispozițiilor constituționale rezultă că Președintele, în cadrul procedurii de promulgare, are obligația de a analiza conținutul normativ al legii și de a constata dacă au fost respectate prevederile regulamentare, constituționale sau convenționale la care România este parte sau dacă interesul public, realitățile sociale, economice sau politice justifică reglementarea adoptată de Parlament și supusă promulgării. Prin urmare, analiza Președintelui poate viza, pe de o parte, *aspecte de legalitate*, deficiențe ale legii legate de procedura de adoptare sau de conținutul său prin raportare la acte normative interne sau internaționale în vigoare, fiind necesară corelarea cu ansamblul reglementărilor interne și armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [a se vedea și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative] și, pe de altă parte, *aspecte de oportunitate* care privesc efectele economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările adoptate, legiuitorul fiind obligat să fundamenteze temeinic soluțiile pe care le cuprinde legea, pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern [a se vedea și art. 6 alin. (4) din Legea nr. 24/2000].

10. Reexaminarea poate fi cerută o singură dată, pentru orice motiv — de formă/procedură sau de fond/conținut, cu privire la legea în integralitatea sa ori pentru o parte dintre normele sale. Ca urmare a formulării cererii de reexaminare, legea este retrimisă în Parlament, care este obligat să reia procedura de legiferare și să dezbată în plenul celor două Camere solicitările adresate de Președinte.

11. Atât doctrina de specialitate, cât și jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 355 din 4 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2007 sau Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 2 februarie 2015) sunt în sensul că limitele

sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare. Având în vedere scopul cererii de reexaminare, respectiv îmbunătățirea actului normativ, nu se poate admite ca reexaminarea să aibă drept consecință adoptarea unei legi cu contradicții sau necorelări între texte, astfel că, în virtutea regulilor de tehnică legislativă, necesitatea coerenței reglementării impune completarea unor texte din lege care nu au făcut în mod expres obiectul cererii de reexaminare. Această practică este în beneficiul reglementării și nu afectează limitele reexaminării, admiterea unor obiecții din cererea de reexaminare putând antrena modificări cu privire la toate sau doar la unele dintre dispozițiile legii în cauză, ceea ce impune corelarea tuturor prevederilor acesteia, chiar prin eliminarea sau abrogarea unor texte.

12. Cu alte cuvinte, Curtea constată că, în aplicarea normei constituționale a art. 77, Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context, se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea. În cadrul acestei proceduri, în situația în care se dă o altă redactare unor texte sau se completează legea cu noi reglementări, urmează să se asigure corelările necesare dintre textele care au făcut obiectul cererii Președintelui României și celelalte dispoziții ale legii. Pentru aceleași rațiuni, dacă cererea de reexaminare vizează doar aspecte punctuale sau dispoziții concrete din lege, iar, în economia actului normativ, acestea se dovedesc a fi esențiale, întrucât constituie fundamentul reglementării, lipsa lor afectând însăși filosofia actului normativ, apare cu evidență faptul că înlăturarea, eliminarea lor va prejudicia întregul act și va conduce la respingerea legii în ansamblul său.

13. Având în vedere solicitările cuprinse în cererea Președintelui României, în temeiul prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora este unica autoritate legiuitoare a țării, Parlamentul poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară. Astfel, în urma reexaminării legii, Parlamentul poate admite în întregime sau parțial solicitarea, modificând în totalitate sau o parte din textele de lege cuprinse în cererea de reexaminare, precum și dispozițiile legii care se impun a fi recorelate, sau poate să respingă cererea de reexaminare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008 sau Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013).

14. Din perspectiva procedurii parlamentare a soluționării cererilor de reexaminare, Curtea reține că dispozițiile art. 77 alin. (3) din Constituție fac mențiune expresă despre „*legea adoptată după reexaminare*”. În acest context, prin Decizia nr. 1.596 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Decizia nr. 1.597 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011 și Decizia nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 27 decembrie 2011, Curtea a constatat că aceste norme constituționale impun supunerea la votul final în plenul fiecărei Camere a legii, astfel că Parlamentul, în cadrul procedurii de reexaminare, trebuie să își exprime votul asupra actului normativ reexaminat, iar nu asupra cererii de reexaminare sau asupra rapoartelor comisiilor parlamentare întocmite potrivit dispozițiilor regulamentelor celor două Camere.

15. Examinând criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, Curtea reține că dispozițiile criticate nu prevăd

procedura referitoare la votul final pe legea în ansamblul său, după încheierea dezbaterilor ce au loc în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului și efectuarea votului asupra raportului întocmit de comisiile competente. În atare condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 56 alin. (2) și (3) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului contravin prevederilor art. 77 alin. (3) din Constituție referitoare la procedura reexaminării legii și celor ale art. 147 alin. (4) din Constituție referitoare la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

16. Cu privire la soluțiile pe care le poate adopta Parlamentul în urma parcurgerii procedurii legislative declanșate de formularea unei cereri de reexaminare de către Președintele României, Curtea constată că norma regulamentară prevede expres următoarele soluții: **admiterea cererii de reexaminare**, în ipoteza în care *textele care au legătură cu cererea de reexaminare sunt modificate în totalitate sau parțial*; în această împrejurare, legea adoptată, cuprinzând textele reexaminare, se trimite Președintelui, în vederea promulgării — art. 56 alin. (2), respectiv **respingerea cererii de reexaminare**, în ipoteza în care *textele reexaminare nu au fost adoptate*; legea se trimite Președintelui în forma adoptată inițial de către Parlament — art. 56 alin. (3).

17. Analizând dispozițiile regulamentare, Curtea reține că în ambele ipoteze prevăzute de norma criticată legiuitorul reglementează trimiterea legii spre promulgare Președintelui, fapt ce este de natură să creeze confuzie cu privire la posibilitatea Camerei Deputaților și a Senatului, în ședința comună, de a respinge legea reexaminată, dacă prin cererea formulată de Președinte se solicită acest lucru, situație în care nu se mai impune trimiterea legii spre promulgare. Prevederea expresă a celor două soluții — modificare/completarea legii, respectiv menținerea legii în forma adoptată inițial, urmate inerent de trimiterea spre promulgare a legii reexaminare, poate conduce la concluzia că legiuitorul înlătură posibilitatea celor două Camere, în ședința comună, de a reveni asupra unei legi adoptate, prin acordarea unui vot de respingere a ei, la solicitarea Președintelui României.

18. Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, Decizia nr. 1.596 din 14 decembrie 2011, Decizia nr. 1.597 din 14 decembrie 2011, Decizia nr. 1.598 din 14 decembrie 2011, Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, precitate), „cererea de reexaminare nu poate afecta statutul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării. Cererea formulată de Președintele României în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție are ca efect reluarea procesului legislativ, cadru în care Parlamentul poate modifica sau completa legea în sensul cerut de Președinte, poate menține legea în forma adoptată inițial sau, dimpotrivă, ținând seama și de punctul de vedere al Președintelui, **o poate respinge**. În acest sens [...] s-a reținut că, «Parlamentul fiind unica autoritate legiuitoare a țării, conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în raport cu solicitările cuprinse în cererea de reexaminare a Președintelui României, poate adopta orice fel de soluție pe care o va considera necesară. Astfel, poate admite în întregime sau parțial solicitarea, poate să o respingă ori poate să modifice în totalitate sau parțial anumite texte care au legătură cu cererea de reexaminare»” (a se vedea și supra, paragraful 13).

19. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011 sau Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015) și că „statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004).

20. În acest sens, Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se claritatea, precizia și previzibilitatea pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească. Curtea a mai constatat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza *Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

21. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională,

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. c) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea de neconstituționalitate formulată de un număr de 84 de deputați și 14 senatori aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și constată că dispozițiile art. 56 alin. (2) și (3) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului sunt neconstituționale.

Decizia este definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Camerei Deputaților și Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE**

**privind trecerea unor construcții, aflate în administrarea
Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0596 București,
din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia,
în vederea scoaterii din funcțiune și casării, și pentru
actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului
nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat
al bunurilor din domeniul public al statului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea unor construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0596 București, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la art. 1 se face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, în condițiile legii.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și împreună cu Ministerul Finanțelor Publice va opera modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

DATELE DE IDENTIFICARE
a construcțiilor aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0596 București,
care se transmit din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii
din funcțiune și casării

Adresa imobilului	Denumirea imobilului	Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea de inventar actualizată a imobilului (lei)	Valoarea părții care se transmite	Valoarea părții care rămâne	Numărul de înregistrare atribuit de M.F.P.
Județul Ilfov	45-279	8.19.01	Ministerul Afacerilor Interne — U.M. 0596 București Cod unic de identificare (CUI) 13964180	1. C3 45-279-03 Punct comandă Sc = 17 mp Sd = 17 mp	11.678.395,48	3.211,82	11.590.850,62	101.037 (parțial)
				2. C4 45-279-04 Depozit Sc = 16 mp Sd = 16 mp		1.913,71		
				3. C6 45-279-06 Depozit Sc = 116 mp Sd = 116 mp		29.101,16		
				4. C9 45-279-09 Magazie Sc = 16 mp Sd = 16 mp		1.913,71		
				5. C10 45-279-10 Wc Sc = 16 mp Sd = 16 mp		3.017,44		
				6. C12 45-279-12 Depozit Sc = 89 mp Sd = 89 mp		1.183,96		
				7. C13 45-279-13 Șopron lemne Sc = 106 mp Sd = 106 mp		10.971,26		
				8. C14 45-279-14 Cocină porci Sc = 47 mp Sd = 47 mp		8.614,05		
				9. C15 45-279-15 Puț forat Sc = 7 mp Sd = 7 mp		19.902,79		
				10. C16 45-279-16 Bazin apă Sc = 18 mp Sd = 18 mp		3.857,48		
				11. C17 45-279-17 Bazin apă Sc = 18 mp Sd = 18 mp		3.857,48		

Adresa imobilului	Denumirea imobilului	Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea de inventar actualizată a imobilului (lei)	Valoarea părții care se transmite	Valoarea părții care rămâne	Numărul de înregistrare atribuit de M.F.P.
Județul Ilfov	45-368	8.19.01	Ministerul Afacerilor Interne — U.M. 0596 București Cod unic de identificare (CUI) 13964180	1. C6 45-368-06 Bordei zarzavat Sc = 75 mp Sd = 75 mp	4.913.903,60	42.802,96	4.845.515,53	158.261 (parțial)
				2. C7 45-368-07 Șopron lemne Sc = 107 mp Sd = 107 mp		10.971,26		
				3. C8 45-368-08 Wc Sc = 13 mp Sd = 13 mp		3.017,44		
				4. C9 45-368-09 Cocină porci Sc = 175 mp Sd = 175 mp		7.104,37		
				5. C12 45-368-12 Bazin apă Sc = 18 mp Sd = 18 mp		3.857,48		
				6. C13 45-368-13 Bazin apă Sc = 2 mp Sd = 2 mp		317,28		
				7. C14 45-368-14 Bazin apă Sc = 2 mp Sd = 2 mp		317,28		

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unei construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0756 Ploiești, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea unei construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0756 Ploiești, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcției prevăzute la art. 1 se face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării.

Art. 3. — După scoaterea din funcțiune și casarea construcției, Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod

corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 10 februarie 2016.
Nr. 65.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale construcției ce se transmite din domeniul public al statului și administrarea
Ministerului Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0756 Ploiești în domeniul privat al statului,
în vederea scoaterii din funcțiune și casării

Număr M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul (CUI)	Caracteristicile bunului care trece în domeniul privat al statului	Valoarea totală a bunului imobil (lei)	Valoarea bunului care trece în domeniul privat al statului (lei)	Valoarea bunului imobil care rămâne în domeniul public al statului
101.436 (parțial)	8.19.01	45-87	Municipiul Ploiești, județul Prahova	Ministerul Afacerilor Interne — Unitatea Militară 0756 Ploiești CUI 7977151	Coș de fum 45-87-03 parțial Sc = 2,25 mp; h = 8 m C.F. nr. 129748	6.704.325,75	31.942,79	6.672.382,96

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

